

[AM2022.10.05H]

**Københavns Byrets KENDELSE - 28. september 2021 - 4-17245/2021
- 0100-10171-00059-21**

Anklagemyndigheden mod D , født maj 1965

Sagens baggrund og parternes påstande

Ved Københavns Byrets dom af 7. december 2020 blev D fundet skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, og idømt fængsel i 1 år. Domfældte blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Politidirektøren i København har i medfør af udlændingelovens § 50 ved brev af 12. juli 2021 indbragt en anmodning fra domfældte om, at bestemmelsen om udvisning ophæves. Anklagemyndigheden har påstået, at anmodningen om prøvelse afvises. Subsidiært har anklagemyndigheden påstået bestemmelsen om udvisning opretholdt.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at domfældte ved dom af 29. januar 2015 blev straffet med fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 191. Ved dommen blev han udvist med indrejseforbud i 6 år. Ved dom af 26. september 2016 blev domfældte straffet med fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 191. Ved dommen blev han udvist med indrejseforbud i 6 år.

Domfældte anmodede om prøvelse af spørgsmålet om udvisning, som var sket ved dommen af 26. september 2016, jf. udlændingelovens § 50.

Ved kendelse af 15. marts 2018 opretholdt retten dommens bestemmelse om udvisning. Under rettens behandling af sagen afgav domfældte og vidnet V1 forklaring.

Ifølge kendelsen afgav domfældte følgende forklaring:

[FORKLARINGER UDELDT]

Vidnet V1 følgende forklaring:

[FORKLARINGER UDELAGT]

Ved kendelse af 4. april 2018 stadfæstede landsretten kendelsen.

Den 26. november 2020 blev domfældte anholdt og den 27. november 2020 fremstillet i grundlovsforhør som sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2. Han forklarede til retsbogen, at han havde været i Danmark 2-3 måneder, at han ikke havde så meget familie i Tyrkiet, og at hans kone og anden familie var her i Danmark.

Under rettens behandling af sagen i forbindelse med dommen af 7. december 2020 vedstod domfældte denne forklaring og forklarede supplerende, at han kom til Danmark for 2-3 måneder siden, at han havde boet i en klub, hvor der var en seng, som han kunne sove i, og at han kom til Danmark på grund af sin familie her. Han havde ingen børn i Danmark, men en voksen datter i Tyrkiet. Han havde mere familie her i Danmark, end han havde i Tyrkiet.

Under behandlingen af anmodningen om prøvelse af spørgsmålet om udvisning, som er sket ved dommen af 7. december 2020, har domfældte og V2 afgivet forklaring.

Domfældte har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

[FORKLARINGER UDELAGT]

V2 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

[FORKLARINGER UDELAGT]

Der er dokumenteret udtalelse af 24. august 2021 fra Udlændingestyrelsen, hvoraf blandt andet fremgår:

"... Advokat Kenn Regner Jørgensen har på vegne af D den 7. juni 2021 anmodet om, at spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbringes for retten i medfør af udlændingelovens § 50.

Advokat Kenn Regner Jørgensen har i den forbindelse blandt andet henvist til, at der er sket væsentlige ændringer i hans klients familieforhold. Således har D's ægtefælle været udsat for et knivoverfald og i den forbindelse har hun været i koma, ligesom hun har haft svære psykiske problemer.

Det er ikke til sagen oplyst, hvilken udvisningspåstand anklagemyndigheden ønsker at nedlægge.

Tidligere opholdsgrundlag

Den 20. december 1993 fik D arbejds- og opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 3 gældende frem til den 20. maj 1994. Denne opholdstilladelse blev senest forlænget den 27. juni 1995 frem til den 19. maj 1996.

Den 15. august 1996 fik D af Udlændingestyrelsen afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Afgørelsen blev påklaget til det daværende Integrationsministerium, som i den forbindelse udsatte pågældendes udrejsefrist.

Den 20. februar 1998 fik D opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indtil den 1. september 1998. Denne tilladelse blev den 1. november 2000 meddelt tidsubegrænset.

Den 29. januar 2015 blev D ved Retten i Lyngby idømt 1 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191. Pågældende blev samtidig udvist af Danmark, med et indrejseforbud i 6 år, hvorved pågældendes opholdstilladelse bortfaldt.

Den 26. september 2016 blev D ved Københavns Byret idømt 3 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 og udlændingelovens § 59 b. Pågældende blev igen udvist af Danmark med et indrejseforbud i 6 år.

Ved kendelse afsagt af Københavns Byret den 15. marts 2018 blev D's begæring om ophævelse af bestemmelsen om udvisning i dom af 26. september 2016 ikke taget til følge.

Den 7. december 2020 blev D ved Københavns Byret idømt 1 års fængsel for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2. Pågældende blev igen udvist af Danmark, med et indrejseforbud i 6 år.

D har ingen opholdstilladelse i Danmark og har således ikke lovligt ophold i Danmark i udvisningsbestemmelsernes forstand, jf. herved bestemmelsen i udlændingelovens § 27.

Personlige forhold (udlændingelovens § 26)

D er den 7. juli 2021 blevet genafhørt til for vurderingen i henhold til udlændingelovens § 26, stk. 2. Af denne afhøring fremgår blandt andet følgende:

- D er gift med en dansk statsborger gennem 26 år, men parret har ingen fælles børn,
- D har boet sammen med sin ægtefælle siden 1996, D's forældre, som begge er afgået ved døden, har aldrig været i Danmark,
- D har ikke gennemført nogen uddannelser i Danmark,
- D har arbejdet 2 år som tjener for den ... og dennes familie,
- D har efterfølgende arbejdet på forskellige restauranter, pizzariaer mv. i 6-8 år, samt som kok på forskellige spisesteder i Kastrup Lufthavn i 5-6 år,
- D har de seneste 10-11 år været uden arbejde grundet narkotikamisbrug,
- D's ægtefælle har flere psykiske diagnoser bla. angst, D's ægtefælle kan ikke klare sig i Danmark uden ham, og hun vil ikke kunne rejse med til Tyrkiet,
- D's ægtefælle bor på et bosted i By og er pensionist.

D's ægtefælle er den 8. juli 2021 blevet afhørt til for vurderingen i henhold til udlændingelovens § 26, stk. 2. Af denne afhøring fremgår blandt andet, at hun:

- har været gift med D i 26 år,
- ikke kan rejse med til Tyrkiet, idet hun ville fået kulturchok,
- tidligere har været i Tyrkiet, men blev indlagt på psykiatrisk afdeling, da hun ikke kunne håndtere at være i Tyrkiet,
- efter et længerevarende misbrug af narkotika og et voldsomt overfald og voldtægt for Sår siden, i dag har flere psykiske diagnoser,
- bor på et bosted, som tilbyder behandling på baggrund af tidligere narkotikamisbrug,
- har i 10 år haft psykiske diagnoser lider af borderline og angst,
- har det svært uden sin ægtefælle, da han hjælper hende.

Det bemærkes, at det fremgår af opslag i CPR, at D og hans ægtefælle har boet på samme adresse i følgende perioder:

- 22. maj 1996 - 28. november 2000,
- januar 2001 - 6. marts 2001,
- 29. oktober 2001 - 9. november 2001,
- januar 2002 - 1. februar 2002,
- 12. juni 2003 - 2. september 2003.

Det fremgår endvidere af CPR, at D og hans ægtefælle blev gift den 5. marts 1996, og at parret den 9. oktober 2001 blev skilt.

Parret indgik igen den 25. november 2014 ægteskab og er fortsat gift, men har ikke siden 2003 delt bopælsadresse.

Udsendelsesbestræbelser

Det er at Hjemrejsestyrelsen den 30. juni 2021 oplyst, at udsendelse at D er planlagt til den 26. november 2021.

Udlængestyrelsens vurdering af sagen

Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Adgang til prøvelse

Det er udlændingestyrelsens vurdering, at de tidsmæssige betingelser for en prøvelse er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 50, stk. 2 kan en begæring om udvisning afvises, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold.

Udlændingestyrelsen bemærker, at der hverken under afhøringen af D, dennes ægtefælle eller i advokatens anmodning er fremkommet væsentlige oplysninger, som ikke allerede var retten bekendt i forbindelse med dommen af 7. december 2020.

Udlændingestyrelsen henviser særligt til kendelsen afsagt Københavns Byret den 15. marts 2018, hvor D og dennes ægtefælles mor har forklaret om ægtefællens psykiske tilstand herunder oplyst om hendes adskillige indlæggelser på psykiatrisk hospital, samt oplyst om knivoverfaldet på ægtefællen, og at hun som følge heraf gik i koma.

Der er således ikke fremkommet nye oplysninger fra D, dennes ægtefælle eller advokat, som ikke tidligere har været retten bekendt.

Udlændingestyrelsen vurderer herved, at der vil være grundlag for, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om at afvise en prøvelse i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 2.

Vurdering, såfremt sagen tages under prøvelse

Såfremt retten realitetsbehandler begæringen om prøvelse at udvisning efter udlændingelovens 50, vurderer Udlændingestyrelsen med samme begrundelse og på det foreliggende grundlag, at der vil være grundlag for at anklagemyndigheden nedlægger påstand om, at udvisningen af den pågældende opretholdes.

Konklusion

D har på baggrund af udvisningsdommen af 16. september 2014 ikke noget opholdsgrundlag i Danmark.

Som følge af udvisningsdommene har D ikke haft mulighed for at opnå andet opholdsgrundlag i Danmark, idet det følger af udlændingelovens § 10, stk. 4, at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og § 9-9f og 9i-9n, med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

Såfremt udvisningsdommen ophæves, vil D ikke længere være forhindret i at opnå opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 10, herunder enten som eksempelvis familiesammenført eller som udsendelsehindret.

Vi har hermed ikke taget stilling til, om D ved en eventuel ophævelse af udvisningsdommen vil kunne få meddelt en opholdstilladelse i Danmark, men alene at han ikke længere vil være udelukket herfra.

..."

Retten begrundelse og afgørelse

Det følger af udlændingelovens § 50, stk. 2, at retten kan afvise en anmodning om prøvelse, hvis det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Hvis retten ikke afviser anmodningen, beskikker retten efter anmodning en forsvarer for udlændingen.

Retten har ikke på forhånd afvist anmodningen om prøvelse af dommens bestemmelse om udvisning, og retten har beskikket en forsvarer for domfældte.

Retten finder derfor ikke nu grundlag for at tage stilling til, om anmodningen skulle have været afvist.

Til brug for rettens behandling af spørgsmålet om opretholdelse af udvisningen, som var bestemt ved dommen af 26. september 2016, forklarede domfældte om sin bror og sin ægtefælle. Oplysningerne om domfældtes bror og ægtefælle er i relation til vurderingen af spørgsmålet om udvisning i det væsentlige uændrede.

Domfældte forklarede under den tidligere sag om prøvelse af udvisningsbestemmelsen om sine helbredsmæssige forhold, og han har nu forklaret om forværring af sine helbredsmæssige forhold og sine vanskeligheder med at klare sig i Tyrkiet.

På denne baggrund finder retten det ikke godtgjort, at der siden dommen af 7. december 2020 er sket væsentlige ændringer i domfældtes forhold, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Under hensyn til domfældtes kriminalitet og gentagne bestemmelser om udvisning finder retten heller ikke, at proportionalitetshensyn kan begrunde en ophævelse af dommens bestemmelse om udvisning. Retten har ved denne vurdering taget hensyn til, at domfældte ved udsendelse i november 2021 vil være 56 år, og at han er pålagt indrejseforbud i 6 år.

Thi bestemmes:

Domfældte D's begæring om ophævelse af bestemmelsen om udvisning i dom af 7. december 2020 tages ikke til følge.

Domfældte skal betale sagens omkostninger, herunder salær på 4.500 kr. + moms til den beskikkede advokat, advokat Kenn Regner Jørgensen.

.....

Østre Landsrets 7. afdelings KENDELSE - 29. oktober 2021 - S-2758-21

Som dommere fungerede landsdommerne Finn Morten Andersen, Jacob Waage og William Lindsay-Poulsen (kst.).

Der foretoges

Anklagemyndigheden mod D , født maj 1965, (advokat Kenn Regner Jørgensen, besk.)

Ingen var indkaldt eller mødt.

Der fremlagdes udskrift af retsbogen fra Københavns Byret (SS 4-17245/2021) med bilag, rettens fremsendelsesbrev af 4. oktober 2021 samt mail af 4. oktober 2021 fra advokat Kenn Regner Jørgensen.

Advokat Kenn Regner Jørgensen har på vegne af D kæret Københavns Byrets kendelse af 28. september 2021, hvorved det blev bestemt, at udvisningsbestemmelsen i København Byrets dom af 7. december 2020 ikke ophæves.

D er ved Københavns Byrets dom af 26. september 2016 straffet for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., og udlændingelovens § 59 b og udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Udvisningen er opretholdt ved Københavns Byrets kendelse af 15. marts 2018 som stadfæstet af Østre Landsret den 4. april 2018. D er herefter udsendt til Tyrkiet den 25. april 2018.

Ved Københavns Byrets dom af 7. december 2020 er D straffet for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, og udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Det fremgår af sagen, at Hjemrejsestyrelsen ved e-mail af 30. juni 2021 har meddelt Københavns Politi, at styrelsen forventer at kunne iværksætte udsendelsen i forbindelse med, at D den 26. november 2021 vil have afsonet hele sin straf.

Advokat Kenn Regner Jørgensen har erklæret sig indforstået med, at sagen afgøres på skriftligt grundlag.

Dommeren har henholdt sig til den afsagte kendelse.

Landsretten har den 12. oktober 2021 anmodet om bemærkninger til, om kæremålet bør afvises som følge af, at udvisningen ved Københavns Byrets dom af 26. september 2016 har været prøvet efter udlændingelovens § 50, stk. 1.

Udlændingestyrelsen har ved udtalelse af 20. oktober 2021 anført blandt andet følgende:

” ...

Udlændingestyrelsen har ikke bemærkninger til, hvorvidt kæremålet i den konkrete sag bør afvises på baggrund af prøvelsen ved den tidligere dom, idet dette forudsætter en nærmere juridisk fortolkning af rækkevidden af udlændingelovens § 50, som styrelsen vurderer til at være et spørgsmål af principiel karakter. Styrelsen erindrer ikke at være spurgt til denne problemstilling før.

...”

Anklagemyndigheden har ved brev af 21. oktober 2021 anført, at det er anklagemyndighedens opfattelse, at afvisningsadgangen i udlændingelovens § 50, stk. 2, må fortolkes snævert, og at der ikke ses at være hjemmel til afvisning af en begæring om ophævelse af en bestemmelse om udvisning i én dom under henvisning til, at der er givet afslag på en begæring om ophævelse af udvisning i en tidligere dom.

Forsvareren er ikke fremkommet med bemærkninger inden for den meddelte frist.

Efter votering afsagdes

Kendelse:

Af udlændingelovens § 50, stk. 1, følger blandt andet, at en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, kan begære spørgsmålet om udvisningens ophevelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, hvis udvisning efter § 49, stk. 1, ikke er iværksat. Anmodningen kan fremsættes tidligst 6 måneder før og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat.

Udlændingelovens § 50, stk. 1, der fik sin nuværende ordlyd ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, er affattet i overensstemmelse med et forslag fra Udvisningsudvalget, hvorom det i betænkning 1326/1997, side 765-66, blandt andet fremgår:

”Udvalget har overvejet adgangen til fornyet domstolsprøvelse af en udvisningsbeslutning efter udlændingelovens § 50.

Bestemmelsen i § 50 sikrer en udvist udlænding adgang til ved domstolene at få prøvet betydningen af omstændigheder, der er indtrådt efter beslutningen om udvisning, og som – hvis de havde foreligget på tidspunktet for afgørelsen om udvisning – kunne have ført til et andet resultat.

Efter de gældende regler vil en udlænding, der er idømt en længerevarende frihedsstraf, have mulighed for [at] fremsætte begæring om en sådan prøvelse 2 gange. ...

Udvalget har overvejet muligheden for at begrænse prøvelsesadgangen til én prøvelse, uden at den retssikkerhedsgaranti, som ligger i denne ekstra prøvelse, forringes.

Retssikkerhedsgarantien i prøvelsesadgangen består i, at alle ændringer i udlændingens forhold, som eventuelt kunne begrunde en ændret vurdering, er prøvet på tidspunktet for udsendelsen.

Ved en begrænsning af prøvelsesadgangen til én prøvelse, bør prøvelsen derfor lægges i tæt tidsmæssig tilknytning til tidspunktet for udlændingens løsladelse med henblik på udvisning. Derved mindskes sandsynligheden for, at der i et tidsrum mellem prøvelsen og effektueringen af udvisningen sker væsentlige, relevante ændringer i udlændingens personlige forhold.

Udvalget er opmærksom på, at udlændingen kan have en interesse i en tidligere prøvelse for at få afklaret sin opholdsretlige status her i landet, men finder ikke dette hensyn så tungtvejende, at dette alene kan begrunde opretholdelsen af to prøvelsesmuligheder.

Lægges tidspunktet for prøvelsen i tæt tilknytning til løsladelsestidspunktet, således at det herved sikres, at prøvelsen kommer til at omfatte forhold, der er aktuelle på tidspunktet for udsendelsen, har udvalget ikke retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved en ordning, hvorefter der alene bliver adgang til én prøvelse efter § 50.

For at modvirke, at prøvelsen kunne anvendes som et middel til at modvirke effektueringen af udvisningen, finder udvalget, at der bør fastsættes tidsfrister for fremsættelsen af en begæring om prøvelse.

Udvalget har i kapitel 19 formuleret et forslag til ændring af § 50, hvorefter der er adgang til én retlig prøvelse af udvisningsbeslutningen i nær tidsmæssig tilknytning til (prøve)løsladelsestidspunktet, således at begæring om fornyet prøvelse kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder forud for det tidspunkt, hvor udvisningen kan forventes effektueret.

...”

Udlændingelovens § 50, stk. 1, forudsætter efter forarbejderne, at der alene skal ske én prøvelse, og at denne i så fald skal ske i tæt tidsmæssig tilknytning til udsendelsen. Lovens forarbejder forholder sig ikke til en situation som den foreliggende, hvor der er sket prøvelse af en bestemmelse om udvisning i en dom, og udsendelsen er gennemført, hvorefter udlændingen idømmes straf og udvises på ny for overtrædelse af et indrejseforbud og siden begærer bestemmelsen om udvisning fastsat ved den senere dom prøvet efter udlændingelovens § 50, stk. 1.

2 voterende (... og ...) udtaler:

I en situation som den foreliggende, hvor udlændingen er udvist og udsendt efter, at denne efter udlændingelovens § 50, stk. 1, har fået foretaget en prøvelse af udvisningens ophævelse, og hvor den pågældende herefter indrejser i strid med indrejseforbuddet og på ny udvises, er der ikke alene på baggrund af, at udlændingen i en ny sag er idømt udvisning, grundlag for på ny at foretage en prøvelse af, om udvisningen kan ophæves.

Herefter, og da der i øvrigt ikke er påberåbt forhold i sagen, som understøtter, at der er grundlag for en ny prøvelse af udvisningsspørgsmålet, stemmer vi for at afvise anmodningen.

1 voterende (...) udtaler herefter:

Henset til det ovenfor anførte, og da der må kræves sikker hjemmel for at afskære en udlænding fra adgangen til i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, at få prøvet en udvisning – herunder en udvisning som er konsekvensen af en tidligere udvisning, som har været prøvet – finder jeg ikke grundlag for at afvise kære-målet efter denne bestemmelse.

Sagen angår herefter alene, om der er indtrådt sådanne væsentlige ændringer i D's forhold, at der er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning i Københavns Byrets dom af 7. december 2020.

Af de grunde, som byretten har anført, stemmer jeg for at stadfæste byrettens kendelse. D's forklaring om blandt andet forværringen af hans helbred og udsigten til at skulle klare sig selv i Tyrkiet kan ikke føre til et andet resultat.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Thi bestemmes:

D's anmodning om prøvelse af udvisningen af ham afvises.

Sagen sluttet.

.....

Højesterets KENDELSE - 5. oktober 2022 - 15/2022

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Vibeke Rønne, Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen, Kurt Rasmussen og Rikke Foersom.

Anklagemyndigheden mod D , (advokat Erbil G. E. Kaya, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 28. september 2021 (SS 417245/2021) og af Østre Landsrets 7. afdeling den 29. oktober 2021 (S-2758-21).

Påstande

D har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse ophæves, og at sagen hjemvises til ny behandling ved landsretten.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse, subsidiært hjemvisning af sagen til landsretten til realitetsbehandling af D's anmodning om ophævelse af udvisningen i medfør af udlændingelovens § 50.

Sagsfremstilling

D blev ved Retten i Lyngbys dom af 29. januar 2015 idømt 1 års fængsel for narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191 og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Ved Københavns Byrets dom af 26. september 2016 blev han idømt fængsel i 3 år for narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191 og indrejse i strid med det meddelte indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 59 b. Ved dommen blev han på ny udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Ved kendelse af 15. marts 2018 tog Københavns Byret i medfør af udlændingelovens § 50 stilling til en anmodning fra D om ophævelse af bestemmelsen om udvisning i dommen af 26. september 2016. Byretten tog ikke anmodningen om ophævelse af udvisningsbestemmelsen til følge, og landsretten stadfæstede byrettens kendelse den 4. april 2018.

D blev den 25. april 2018 udsendt af Danmark til Tyrkiet, og anklagemyndigheden har oplyst, at indrejseforbuddet udløber den 25. april 2024.

Den 26. november 2020 blev D anholdt i Danmark, og ved Københavns Byrets dom af 7. december 2020 blev han dømt for at være indrejst i strid med indrejseforbuddet fastsat ved dommen af 26. september 2016, jf. udlændingelovens § 59 b, stk. 2. Han blev straffet med fængsel i 1 år og på ny udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Under D's afsoning af dommen af 7. december 2020 anmodede hans daværende advokat den 7. juni 2021 anklagemyndigheden om at indbringe spørgsmålet om udvisningens ophævelse for retten i medfør af udlændingelovens § 50.

Den 12. juli 2021 indbragte anklagemyndigheden spørgsmålet om ophævelse af udvisningsbestemmelsen i dommen af 7. december 2020 for Københavns Byret. Anklagemyndigheden nedlagde for byretten principalt påstand om afvisning af anmodningen, idet der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i D's forhold, subsidiært at bestemmelsen om udvisning opretholdes. Anklagemyndigheden vedlagde en "§ 26-afhøring" af D fra den 7. juli 2021 og en afhøring af hans ægtefælle fra den 8. juli 2021. Der blev til brug for byrettens behandling af sagen endvidere indhentet en udtalelse af 24. august 2021 fra Udlændingestyrelsen.

Ved byrettens kendelse af 28. september 2021 blev D's anmodning om ophævelse af udvisningsbestemmelsen i dommen af 7. december 2020 ikke taget til følge. Af begrundelsen fremgår:

"Det følger af udlændingelovens § 50, stk. 2, at retten kan afvise en anmodning om prøvelse, hvis det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Hvis retten ikke afviser anmodningen, beskikker retten efter anmodning en forsvarer for udlændingen.

Retten har ikke på forhånd afvist anmodningen om prøvelse af dommens bestemmelse om udvisning, og retten har beskikket en forsvarer for domfældte.

Retten finder derfor ikke nu grundlag for at tage stilling til, om anmodningen skulle have været afvist.

Til brug for rettens behandling af spørgsmålet om opretholdelse af udvisningen, som var bestemt ved dommen af 26. september 2016, forklarede domfældte om sin bror og sin ægtefælle. Oplysningerne om domfældtes bror og ægtefælle er i relation til vurderingen af spørgsmålet om udvisning i det væsentlige uændrede.

Domfældte forklarede under den tidligere sag om prøvelse af udvisningsbestemmelsen om sine helbredsæssige forhold, og han har nu forklaret om forværring af sine helbredsæssige forhold og sine vanskeligheder med at klare sig i Tyrkiet.

På denne baggrund finder retten det ikke godtgjort, at der siden dommen af 7. december 2020 er sket væsentlige ændringer i domfældtes forhold, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Under hensyn til domfældtes kriminalitet og gentagne bestemmelser om udvisning finder retten heller ikke, at proportionalitetshensyn kan begrunde en ophævelse af dommens bestemmelse om udvisning. Retten har ved denne vurdering taget hensyn til, at domfældte ved udsendelse i november 2021 vil være 56 år, og at han er pålagt indrejseforbud i 6 år.”

D kærede byrettens kendelse til Østre Landsret, der ved kendelse af 29. oktober 2021 afviste hans anmodning om prøvelse af udvisningen. Af landsrettens begrundelse fremgår bl.a.:

”Udlændingelovens § 50, stk. 1, forudsætter efter forarbejderne, at der alene skal ske én prøvelse, og at denne i så fald skal ske i tæt tidsmæssig tilknytning til udsendelsen. Lovens forarbejder forholder sig ikke til en situation som den foreliggende, hvor der er sket prøvelse af en bestemmelse om udvisning i en dom, og udsendelsen er gennemført, hvorefter udlændingen idømmes straf og udvises på ny for overtrædelse af et indrejseforbud og siden begærer bestemmelsen om udvisning fastsat ved den senere dom prøvet efter udlændingelovens § 50, stk. 1.

2 voterende (... og ...) udtaler:

I en situation som den foreliggende, hvor udlændingen er udvist og udsendt efter, at denne efter udlændingelovens § 50, stk. 1, har fået foretaget en prøvelse af udvisningens ophævelse, og hvor den pågældende herefter indrejser i strid med indrejseforbuddet og på ny udvises, er der ikke alene på baggrund af, at udlændingen i en ny sag er idømt udvisning, grundlag for på ny at foretage en prøvelse af, om udvisningen kan ophæves.

Herefter, og da der i øvrigt ikke er påberåbt forhold i sagen, som understøtter, at der er grundlag for en ny prøvelse af udvisningsspørgsmålet, stemmer vi for at afvise anmodningen.

1 voterende (...) udtaler herefter:

Henset til det ovenfor anførte, og da der må kræves sikker hjemmel for at afskære en udlænding fra adgangen til i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, at få prøvet en udvisning – herunder en udvisning som er konsekvensen af en tidligere udvisning, som har været prøvet – finder jeg ikke grundlag for at afvise kæreområdet efter denne bestemmelse.

Sagen angår herefter alene, om der er indtrådt sådanne væsentlige ændringer i D's forhold, at der er grundlag for at ophæve bestemmelsen om udvisning i Københavns Byrets dom af 7. december 2020.

Af de grunde, som byretten har anført, stemmer jeg for at stadfæste byrettens kendelse. D's forklaring om blandt andet forværringen af hans helbred og udsigten til at skulle klare sig selv i Tyrkiet kan ikke føre til et andet resultat.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.”

Det er oplyst, at D blev udsendt af Danmark til Tyrkiet den 8. december 2021.

Retsgrundlag

Udlændingelovens § 50 blev ved lov nr. 919 af 21. juni 2022 affattet således:

”§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse, herunder indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10, indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, §§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.”

Bestemmelsen i § 50 blev indført ved udlændingeloven (lov nr. 226 af 8. juni 1983). I lovforslaget, der byggede på betænkning nr. 968/1982, er der i bemærkningerne til § 50 henvist til betænkningen, side 211 ff. (Folketingstidende 1982-83, tillæg A, lovforslag L 105, sp. 2060).

Af betænkningen, side 212 f., fremgår om den foreslåede § 46, stk. 3 og 4, der blev vedtaget som udlændingelovens § 50, stk. 1 og 2, bl.a.:

”ad stk. 3

...

Udkastets stk. 3 indeholder forslag til regler om en begrænset adgang til genoptagelse af udvisningsspørgsmålet. Betingelserne herfor er, at udvisningen ikke er iværksat, at der er forløbet mindst 6 måneder efter dommen, og at der er indtrådt væsentlige ændringer i de personlige og familiære forhold m.v. ...

...

ad stk. 4 og 5

... Begæringen om ophævelse kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold siden afgørelsen om udvisning. Hvis begæringen tages under realitetsbehandling, får udlændingen efter anmodning beskikket en advokat. ...”

Udlændingelovens § 50 er ændret flere gange, herunder ved lov nr. 473 af 1. juli 1998. Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 50, stk. 1, fremgår, at bestemmelsen er i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag i betænkning nr. 1326/1997 (Folketingstidende 1997-98, 2. samling, tillæg A, lovforslag L 59, s. 1586).

Af betænkningen, side 765-766 og 853, fremgår bl.a.:

”18.7.1. Fornyet domstolsprøvelse af en ikke-effektueret udvisning

Udvalget har overvejet adgangen til fornyet domstolsprøvelse af en udvisningsbeslutning efter udlændingelovens § 50.

Bestemmelsen i § 50 sikrer en udvist udlænding adgang til ved domstolene at få prøvet betydningen af omstændigheder, der er indtrådt efter beslutningen om udvisning, og som – hvis de havde foreligget på tidspunktet for afgørelsen om udvisning – kunne have ført til et andet resultat.

Efter de gældende regler vil en udlænding, der er idømt en længerevarende frihedsstraf, have mulighed for [at] fremsætte begæring om en sådan prøvelse 2 gange. Der henvises herom til gennemgangen af reglerne i kapitel 11.

Udvalget har overvejet muligheden for at begrænse prøvelsesadgangen til én prøvelse, uden at den retssikkerhedsgaranti, som ligger i denne ekstra prøvelse, forringes.

Retssikkerhedsgarantien i prøvelsesadgangen består i, at alle ændringer i udlændingens forhold, som eventuelt kunne begrunde en ændret vurdering, er prøvet på tidspunktet for udsendelsen.

...

Udvalget har i kapitel 19 formuleret et forslag til ændring af § 50, hvorefter der er adgang til én retlig prøvelse af udvisningsbeslutningen i nær tidsmæssig tilknytning til (prøve)løsladelsestidspunktet, således at begæring om fornyet prøvelse kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder forud for det tidspunkt, hvor udvisningen kan forventes effektueret.

...

Til § 50

Bestemmelsen foreslås ændret, således at adgangen til fornyet prøvelse af en beslutning om udvisning ved dom begrænses til én prøvelse.

..."

På tidspunktet for byrettens og landsrettens afgørelser i den foreliggende sag var § 50, stk. 1 og 2, affattet således:

"§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efteranmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse."

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført, at der på den ene side må kræves en sikker hjemmel for at afskære en udlænding fra at få prøvet en udvisning, og at dette også gælder i den situation, hvor en udlænding bliver udvist på ny efter at være indrejst i strid med et indrejseforbud i henhold til en tidligere dom, og hvor udvisningsbestemmelsen i den tidligere dom én gang er blevet prøvet efter udlændingelovens § 50. Det forhold, at udvisningsbestemmelserne og de meddelte indrejseforbud løber forskudt og ikke parallelt med hinanden, kan tale for, at D har ret til en prøvelse af den seneste udvisning, selv om den er en konsekvens af den tidligere udvisning, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 13, jf. artikel 8.

På den anden side forudsætter udlændingelovens § 50, stk. 1, at der som udgangspunkt kun sker én prøvelse, og der bør ikke være adgang til ny prøvelse i den foreliggende situation, hvor D har fået prøvet sin udvisning én gang, hvorefter han – efter effektivering af udsendelsen – er indrejst ulovligt i Danmark med den konsekvens, at han på ny er blevet udvist ved dom. Hans ulovlige indrejse bør ikke føre til, at han har adgang til en ny prøvelse af udvisningen.

D har anført, at der ikke er hjemmel til at afvise hans anmodning om prøvelse af udvisningsbestemmelsen i dommen af 7. december 2020. Hans anmodning om prøvelse af udvisningsbestemmelsen kan ikke afvises med henvisning til, at han tidligere har fået prøvet udvisningsbestemmelsen i dommen af 26. september 2016. Der er tale om udvisning ved to forskellige domme og med to forskellige indrejseforbud, der løber forskudt af hinanden.

Man har ikke i forarbejderne til udlændingelovens § 50 forholdt sig til en situation som den foreliggende, hvor der ikke er tale om, at han har anmodet om mere end én prøvelse af den samme udvisningsafgørelse.

Selv om det i forarbejderne er forudsat, at der efter udlændingelovens § 50, stk. 1, alene er grundlag for én prøvelse, er bestemmelsen i øvrigt i praksis blevet fortolket sådan, at der kan være grundlag for mere end én prøvelse af samme udvisningsbestemmelse, jf. bl.a. U 2011.2358 H og U 2020.475 V.

Højesterets begrundelse og resultat

D blev ved dom af 7. december 2020 fundet skyldig i at være indrejst i Danmark i strid med en udvisning med indrejseforbud på 6 år, som han var idømt ved en dom af 26. september 2016. Ved dommen fra 2020 blev han straffet med fængsel i 1 år og på ny udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Han havde i 2018 i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, fået prøvet udvisningsbestemmelsen i dommen fra 2016.

Østre Landsret afviste i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, ved kendelse af 29. oktober 2021 D's anmodning om prøvelse af spørgsmålet om ophævelse af udvisningsbestemmelsen i dommen fra 2020. Sagen angår, om der var grundlag for at afvise anmodningen efter § 50, stk. 1.

Det fremgår af udlændingelovens § 50, stk. 1, at en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, kan begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, hvis udvisning efter § 49, stk. 1, ikke er iværksat. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat.

Efter ordlyden af § 50, stk. 1, har en udlænding, der er udvist ved en dom, således adgang til prøvelse af dommens bestemmelse om udvisning.

Det er i forarbejderne til § 50, stk. 1, forudsat, at adgangen til prøvelse af en doms bestemmelse om udvisning som udgangspunkt er begrænset til én prøvelse.

Der er ikke i forarbejderne taget stilling til en situation som den foreliggende, hvor en udvist udlænding, der har fået prøvet en tidligere doms bestemmelse om udvisning, er indrejst i strid med indrejseforbuddet og på ny udvises ved dom, og hvor udlændingen herefter anmoder om en prøvelse af, om der er grundlag for at ophæve udvisningen fastsat ved den seneste dom.

Hverken ordlyden af eller forarbejderne til § 50, stk. 1, giver efter Højesterets opfattelse grundlag for at afskære en udlænding fra en prøvelse af en doms udvisningsbestemmelse i en sådan situation.

Højesteret finder herefter, at der ikke i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, er grundlag for at afvise D's anmodning om prøvelse af udvisningen ved dommen af 7. december 2020.

Højesteret ophæver derfor landsrettens kendelse og hjemviser sagen til fornyet behandling i landsretten.

Det bemærkes, at Højesteret ikke herved har taget stilling til, om der i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 2, var grundlag for at afvise D's anmodning om prøvelse af udvisningen.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til landsretten.

Statskassen skal betale kæresagens omkostninger for Højesteret.